

MODERN KÖLELİĞİN ZİNCİRLERİNİ KIRMAK

Oku! Devrim İlk Sözle Başlar

JOHN ABRAHAM

Telif Hakkı Bildirimi

© 2025 John Abraham
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, dağıtılamaz, yayımlanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine kaydedilemez.

Bu eser yalnızca kişisel kullanım içindir. Ticarî amaçlarla çoğaltılması veya paylaşılması yasaktır.
Her türlü hukuki işlemde Kanada ve Türkiye yasaları geçerli olacaktır.

Giriş

Dünya hızla değişiyor. Demokrasi ve özgürlük adına neo-küreselleşme güçlerinin yönlendirdiği eşi benzeri görülmemiş bir kaos çağına tanık oluyoruz. Teknoloji bizi sınırların ötesinde "bağladığını" iddia ederken, toplumun temeli olan aile, Dördüncü Sanayi Devrimi'nin ağırlığı altında çözülüyor. Temel insan hakları, özellikle de yaşam hakkı, özgürlük ve dini ifade hakkı, COVID-19 salgını sırasında ve sonrasında ciddi şekilde kısıtlandı.

Küreselci güçler tarafından kontrol edilen ana akım medya, aşılardan ölümcül sonuçlarına ilişkin gerçeği gizlerken, halkı uyarmaya cesaret eden Nobel ödüllü önde gelen bilim adamlarını susturdu. Bu baskı hiçbir yerde, Başbakan Trudeau'nun hava yoluyla seyahat etmek isteyen herkese aşı yapılmasını zorunlu kılan otoriter önlemler uyguladığı Kanada'daki kadar belirgin değildi. Bu acımasız politikaların neden olduğu zihinsel ve duygusal travma bugüne kadar devam ediyor; ben de bu tür kısıtlamaların kurbanıyım.

Bu arada, bir zamanlar Batı dünyasının derinliklerine yerleşmiş görünen ahlaki değerler çöküyor. Bu küresel çalkantının ortasında, her şeyden önce bir trajedi duruyor: Gazze'de devam eden soykırım ve sözde "Müslüman" dünyanın müdahalede bulunma konusundaki yürek parçalayıcı başarısızlığı. Dünya çapında yaklaşık iki milyar Müslümana ne oldu? Ortadoğu'nun petrol zengini ülkeleri neden Filistinlilere yardım etmek istemiyor?

Bölgede yetişmiş ve bölge insanının uygulamalarını ilk elden gözlemlemiş biri olarak şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, bugün Müslümanların yaşadığı İslam, Allah'ın emrettiği İslam değildir. Gerçek İslam sadece Kur'an'da bulunur. Ancak sözde Müslüman milletlerin hiçbiri Kur'an İslam'ını takip etmiyor. Bunun yerine, Kur'anı sadece seçim döngüleri sırasında politik ve retorik bir araç olarak kullanıyorlar. Ortalama Müslüman nüfus tarafından mezarlıklarda ve melodik yarışmalarda okunan, ancak günlük hayatta görmezden gelinen bir tören kitabına indirgenmiş olan Kur'an'la toplumun bağlantısı kopmuş durumda. Bugün demokrasi, tüm Müslüman milletlerde güç ve zenginliğin yanı sıra tapınılan bir put haline geldi.

Sözde "Arap Baharı", bu ayaklanmaların, İsrail'in güvenliğini güçlendirmek ve bölgenin doğal kaynakları üzerindeki kontrolünü genişletmek için tasarlanmış Batılı

küreselci bir projeden başka bir şey olmadığının tarihsel kanıtı olarak duruyor. Mısır'ın demokratik olarak seçilen cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'nin askeri darbeyle devrildiği, ancak daha sonra aynı baskıcı rejim altında idam edildiği günü çok iyi hatırlıyorum. İroniktir ki, demokrasiyi savunduğunu iddia eden Batı dünyası müdahale edecek hiçbir şey yapmadı.

Sekülerizm, liberalizm, demokrasi ve şimdi de Dördüncü Sanayi Devrimi'nin neo-küreselliği; bunlar bugün insanlığın büyük kısmının taptığı sahte putlardır. Sonuç olarak Hakikatın yokluğunda dünya bir kez daha sosyo-politik ve ekonomik bir çıkmaza girmiştir. Küreselci elitler, tek bir dünya hükümeti altında, ırksal kimlikten, ahlaktan, inançtan ve milliyetten yoksun, tek, homojen bir insanlık yaratmaya çalışıyor. İnsanlık krizde ama biz çözümleri hep yanlış yerlerde aramaya devam ediyoruz. Dünya insanları ve çevresi yeni bir dünya savaşına dayanamaz. Sağduyu altında birleşmeli ve nerede ortaya çıkarsa çıksın zulme karşı direnmeliyiz.

Bu kitap, küresel bir topluluk olarak Müslümanların ve özellikle de Müslüman ulusların sözde liderlerinin bu tür bir zulmün ortaya çıkmasına nasıl izin verdiğini anlama girişimidir. Müslümanlar küresel meselelerdeki ve inovasyondaki rollerini terk ettiğinden beri, küreselciler boşluğu doldurarak kendi ideolojilerini dünyaya empoze ettiler. Bu, COVID-19 salgını sırasında açıkça ortaya çıktı.

Ancak bu başarısızlık sadece bireysel değil, ulusal ve uluslararası kurumların başarısızlığıdır. Tarihin en büyük gösterilerinden bazılarının tanık olmasına rağmen devlet yetkilileri adalet seslerini ısrarla bastırdı. Pek çok bilim insanı, eğitimci ve öğrenci, sırf Filistin halkına insani destek verdikleri için haklarından mahrum bırakıldı.

Bu kitap sadece Gazze halkının katlandığı acıların bir incelemesi değil; aynı zamanda modern çağda adalet, şefkat ve insanlık ideallerinin nasıl sınındığının ve sıklıkla ihanete uğradığının bir yansımasıdır. Bu insani felaketlere ilk elden tanık olan biri olarak, dünyanın bu krizlere verdiği tepkiyi ya da tepki vermedeki başarısızlığını çevreleyen rahatsız edici gerçeklerle yüzleşmek zorunda olduğumu hissediyorum.

Bu anı aracılığıyla, yalnızca bu sorunların yıkıcı etkilerinin kişisel bir açıklamasını değil, aynı zamanda bu tür çalkantılara katlanmaktan öğrenilen hayat derslerini de sunmayı hedefliyoruz. Gazze'nin acı gerçekliği, küresel toplumun daha geniş çaplı

başarısızlıklarının yanı sıra bir eylem çağrısıdır; adil, şefkatli ve her şeyden önemlisi ahlakli bir dünyayı nasıl yeniden inşa edebileceğimiz konusunda daha derin düşünmeye yönelik bir çağrıdır.

Tecrübelerimi paylaşıırken siz okuyucuları, kriz içindeki bir dünyanın kalbine benimle birlikte yolculuğa çıkmaya ve Gazze'nin ötesine, insanlığın durumuna uzanan zor sorularla yüzleşmeye davet ediyorum. Hep birlikte şunu sormalıyız: Her zamankinden daha bağlantılı bir dünyada bu tür vahşet nasıl devam edebilir? Ve daha da önemlisi tarihin akışını değiştirmek için ne yapabiliriz?

1. Batı Dünyasında Özgürlük ve Ahlak Yanılsaması

Neo-Küreselleşme ve Küresel Kontrol Çağı

Birçok etnik milletin tarihsel kayıtlara ve bireysel hikayelere göre uyum içinde bir arada yaşadığı eski Osmanlı Devleti, şimdiki Türkiye Cumhuriyetinden Kanada'ya ilk geldiğimde yanımda hikayeler, gelenekler ve derin bir tarih duygusu taşıdım. Ancak kişisel anlatımların ve medyadaki tasvirlerin ötesinde, Kuzey Amerika'yı şekillendiren sosyo-politik ve ekonomik değerler hakkında çok az doğrudan bilgim vardı.

2000 yılında Toronto'da geçen belirli bir günü hâlâ hatırlıyorum. Yonge Caddesi'nde yürüyordum ve iki üniformalı polis memurunun park etmiş bisikletlerinin yanında durduğunu fark ettim. Orta seviye İngilizcemi pratik etmeye hevesli biri olarak sohbet başlatma cesaretini topladım. Yirmili yaşlarımda ortasındaydım, hem mesleki hem de yaşam deneyimim yoktu ama yine de merakla hareket ediyordum. Onlara basit ve dostane bir soruyla yaklaştım: "Nasılsın?"

Yeni gelen biriyle sohbet etmeye açık görünüyorlardı ve sohbet akmaya başladı. Onlara "Kanada'da yeniyim ve hâlâ buradaki kültürü öğrenmeye çalışıyorum" dedim. Daha sonra içlerinden biri "Nerelisin?" diye sordu.

"Eski Osmanlı Devleti" diye cevap verdim.

Beni etkileyen ve bugün bile aklımda kalmaya devam eden şey onun yanıtıydı:

"Eh, burada ırkçılığa maruz kalacağınızı ya da ayrımcılığa maruz kalacağınızı düşünmüyorum, çünkü koyu renkli olan farklı bir ırka benzemiyorsunuz."

O anda şaşkınlığa uğradım. Hâlâ genç olmama ve Batı'daki ırksal politikaların derinliğine aşına olmama rağmen, az önce söylediklerinin sorunlu doğasını içgüdüsel olarak fark ettim. Koyu tenli olanlar için ırkçılığın kaçınılmaz olduğunu mu ima ediyordu? Kanada'nın sözde kapsayıcılığı ve adaleti şarta bağlı mıydı? Bu, Batının ırksal ve toplumsal hiyerarşilerinin karmaşıklığıyla ilk kişisel karşılaşmamdı ve yalnızca zamanla derinleşecek bir izlenim bıraktı.

İlk ev paylaşma deneyimimi hatırlıyorum. **Toronto'nun Jane ve Finch**

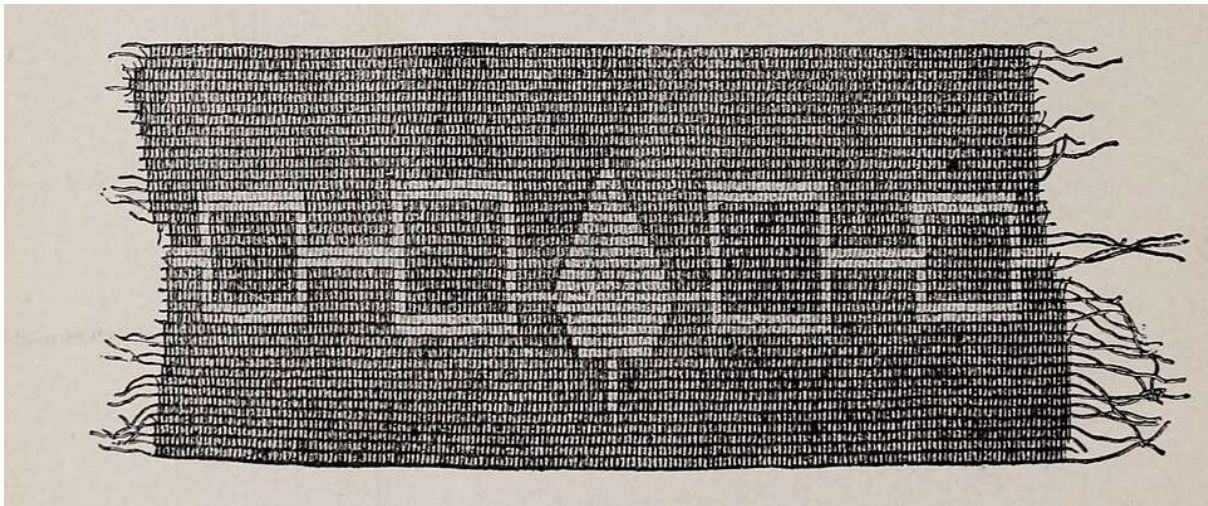
mahallesi, yüksek suç oranı ve ırk ayrımcılığıyla yaygın olarak bilinen bir yerdir.

Yerel basında çıkan haberlere göre Kanada'daki suçlar genellikle ırkçı bir bakış açısıyla tasvir ediliyor. "Beyaz" ırktan bir insan bir suç işlerse nadiren manşetlere

çıkart. Ancak şüpheli beyaz olmadığında medya olayı hızla sansasyonel hale getirir ve genellikle herhangi bir mahkeme yapılmadan önce kamuoyunun algısını şekillendirir.

Bu önyargı özellikle Eylül 9/11 hadisesi sonrası daha fazla belirginleşti. **9/11** sonrası eğer yanlış zamanda yanlış yerdeyseniz terör şüphelisi muamelesi görme ihtimaliniz oldukça yüksektir. **İslam dini** gözaltına alınıp hedef haline geldi. Ancak aynı standart kitlesel şiddetin beyaz faillerine **uygulanmadı**. Örneğin, **22 Temmuz 2011'de** iki yıkıcı terör saldırısı gerçekleştiren **Norveçli** terörist **Anders Behring Breivik'in** 77'den fazla masum insanı katletmesini Batı medyasının bu eylemleri Hristiyanlıkla ilişkilendirmek yerine onu "aşırı sağcı" olarak nitelendirdi. Onlara göre "**Hristiyan terörü.**" diye bir şey yoktu.

Suç haberciliğine yönelik bu seçici yaklaşım, daha geniş bir tarihsel modelin parçasıdır. **Batı sömürgeciliği** kan dökme üzerine kurulu olsa da şiddet dolu geçmişini nadiren haber oluyor. **Kuzey Amerika, Avustralya ve Yeni Zelanda'nın** yerli halkları **Batılı sömürgeciler** tarafından toplu katliamlara, köleliğe ve zorla asimilasyona maruz bırakıldılar. **Avrupalı sömürgeciler**, en fazlada **İngiliz ve Fransızlar** Kuzey Amerika'yı istila edip o zamanlar yaklaşık yirmi milyon olarahtan tahmin edilen yerli nüfusu zamanla çoğu ya **öldürdü**, **işkence yaptı veya köleleştirdi**.

Wampum Kemer: Aborijin Kültüründe Hukuksal olarahtan anayasayı tanımlar.

Wampum kemeri, özellikle quahog deniz tarağı ve salyangoz kabuklarından hazırlanmış beyaz ve mor boncuklardan yapılmış geleneksel, el dokuması bir

kemerdur. Bu kemerler, Kuzey Amerika'nın yerli halkları, özellikle de Haudenosaunee (Iroquois Konfederasyonu) ve Algonquian dili konuşan uluslar tarafından yapıldı. Wampum kemeri sadece dekoratif değildir. Kutsal bir kayıt ve hukuki belge işlevi görmektedir. Her kemer, genellikle tarihsel anlaşmalara, hikayelere, yasalara veya önemli tarihi olayları desenleri, renkleri ve boncuk düzenlemeleri aracılığıyla belirli anlamlar taşır. Wampum kemerleri tarihi korumak, hikaye anlatımı sırasında bilgi ve olayları nesiller boyunca aktarmak için kullanıldı.

Yerli Hukuku ve Diplomaside Önemi

Wampum kemerleri, Yerli uluslar arasındaki ve daha sonra Yerli uluslar ile Avrupalı yerleşimciler arasındaki anlaşmaların kayıtları olarak hizmet etti.

Bugün bu yerli halkların torunları sürekli ötekileştirme ile karşı karşıyadır. Birçoğu arazi rezervleriyle sınırlıyken, diğerleri (özellikle Toronto ve Vancouver gibi şehirlerdeki genç yerli halk) evsizlik, işsizlik ve madde bağımlılığıyla mücadele ediyor. Ne yazık ki atalarının torunları olan modern çağın yerlilerinin çoğu asimile olmuş ve neo-liberal ve sosyo-politik sisteme entegre olmuşlardır.

Son yıllarda, **Kanada Başbakanı Justin Trudeau, Yerli** çocukların ailelerinden zorla alınıp **Hristiyan misyonerler** tarafından **kültürel soykırım** altında işkenceye maruz bırakıldığı yatılı **okullarda** işlenen zulümler nedeniyle yerli topluluklara birden fazla resmi **özür** yayınladı. 2017 senesinde **Newfoundland ve Labrador** eyaletlerinde, Trudeau resmi olarak bir özür dilemesi yaptı ve yerli halkların maruz kaldığı istismar ve acıları kabul etti. Ancak hiçbir özür **tarihsel gerçekliği** değiştiremez— **kapitalizm, doğal kaynaklar ve emperyal genişleme** uğruna onların topraklarını **çaldı**, insanlarını **yok etti** ve kültürlerini **sistematiik olarak sildi**.

Yukarıdaki resim, Kanada'nın yatılı okul sistemindeki Yerli çocukların, hükümet yaptırımını altındaki Hristiyan misyonerler tarafından öncülük edilen sistematik istismarını güçlü bir şekilde göstermektedir. Bu kurumlar, Yerli gençlerin dillerini, manevi inançlarını ve kimliklerini yok ederek Batı kültürüne zorla asimile etmek için tasarlandı. 1880'lerden 20. yüzyılın sonlarına kadar esas olarak Katolik, Anglikan, Presbiteryen ve Birleşik Kiliseler tarafından işletilen bu okullar, yaygın fiziksel, duygusal ve cinsel istismarın yaşandığı yerlerdi.

Binlerce çocuk çoğu zaman zorla ailelerinden ve topluluklarından alındı. Birçoğu asla eve dönmedi. Kanada Hakikat ve Uzlaşma Komisyonu'na göre 4.000'den fazla çocuğun ihmal, hastalık ve istismar nedeniyle öldüğü biliniyor; ancak gerçek sayı muhtemelen çok daha yüksek. Bu kurumlardan kaynaklanan travmanın Yerli topluluklar üzerinde nesiller arası yıkıcı etkileri oldu.

Dolayısıyla bu görüntü yalnızca görsel bir kayıt değil; Hristiyanlığın kültürleri yok etmek, aileleri parçalamak ve tüm uluslara kalıcı zarar vermek için silah haline getirildiği Kanada tarihindeki karanlık bir döneme tanıklık ediyor.

Oka Krizi: Batı Kapitalist Adaletsizliğinin Bir Yansıması

Oka Krizi olarak da anılır **Kanesatake Direnci**. Kanada'nın modern tarihinde belirleyici bir yeri ve ülkenin sosyo-politik çerçevesi altında yerlilerin toprak haklarına yönelik sistemik baskıyı ve göz ardı edilmesini ortaya çıkardı. **11 Temmuz - 26 Eylül 1990** tarihleri arasında 78 gün devam eden kriz, Mohawk Ulusunun atalarının topraklarına devam eden tecavüze karşı tavrı aldığı Quebec'in küçük Oka kasabasında ortaya çıktı.

Çatışmanın Kökü

Yüzyıllar boyunca Kanessatake'deki Mohawk halkı, eski bir mezarlık alanı da dahil olmak üzere derin kültürel ve manevi öneme sahip olan, "Çamlar" olarak bilinen kutsal bir toprak parçası üzerinde hak iddia etti. Araziyle uzun süredir devam eden bağlarına rağmen, belediye yönetimi altındaki Oka kasabası, yerlilerin rızası veya danışması olmadan, tartışmalı alanda özel bir golf sahasını genişletmeye ve lüks apartmanlar inşa etmeye çalıştı. Yerli egemenliğinin bu bariz bir şekilde reddedilmesi münferit bir olay değil, Batılı sömürge kurumlarının ekonomik kalkınmayı Yerli haklarına göre önceliklendirdiği daha geniş bir tarihsel modelin parçasıydı.

Direnış ve Hükümetin Tepkisi

Topraklarını korumak için umutsuz bir girişimde bulunan Mohawk savaşçılar, barikatlar kurarak tartışmalı bölgeye erişimi engellediler. **11 Temmuz 1990'da**, eyalet polisi (**Sureté du Québec, SQ**) Mohawk ablukasına agresif bir baskın başlattı ve karşılıklı silah sesleri duyuldu. Onbaşı Marcel Lemay adlı bir subay ölümcül bir şekilde vuruldu, ancak ölümünün kesin koşulları belirsizliğini koruyor.

Kanada hükümeti, diyalog yoluyla barışçıl bir çözüm aramak yerine, durumu tırmandırdı. **Kanada Silahlı Kuvvetlerinin 4.500 üyesi**, Kanada tarihindeki iç meseleye yönelik en büyük askeri seferberliklerden biri oldu. Askerler zırhlı araçlar, saldırı helikopterleri ve ağır topolarla geldiler ve Yerli toprak savunucularına meşru şikayetleri olan vatandaşlar yerine düşman gibi davrandılar.

Teslimiyet ve İçi Boş Çözüm Vaadi

Yaklaşık üç ay süren çatışmanın ardından sayıca az olan ve aşırı baskıyla karşı karşıya kalan Mohawk savaşçıları barikatlarını kaldırdı ve **26 Eylül 1990'da** teslim oldu. Gelecekteki anlaşmazlıkları önlemek amacıyla federal hükümet daha sonra araziyi satın alarak geliştirmeyi durdurdu. Ancak arazi **hemen Mohawk halkına geri dönmedi** ve halen temel soru olarak çözüm bekliyor.

Oka Krizinin Devam Eden Mirası

Oka Krizi, Kanada genelinde Yerli direnişi için bir katalizör haline geldi ve hükümetin Yerli egemenliğine saygı gösterme konusundaki başarısızlığına ışık tuttu. Askerileştirilmiş tepki Kanada'nın ikiye bölünmüşlüğüne ortaya çıkardı; bir yandan kendisini küresel sahnede insan haklarının savunucusu olarak konumlandırırken, diğer yandan temel hakları için mücadele eden Yerli halka karşı askeri güç kullandı.

Sonrasında, **Aborijin Halkları Kraliyet Komisyonu (1991)** Yerlilerin daha geniş şikayetlerini incelemek için kuruldu. Ancak birçok hükümet girişimi gibi anlamlı bir değişim getiremedi. Otuz yılı aşkın bir süre sonra Kanada'daki yerli topluluklar toprak gaspı, sistemik ayrımcılık ve devlet şiddetiyle mücadele etmeye devam ediyor.

Oka Krizi, Batılı kapitalist ve liberal çerçeveler altında Yerli haklarının genellikle ekonomik gelişmenin önünde engel olarak görüldüğünü net bir şekilde hatırlatıyor. Bu, Batı demokrasilerindeki sözde "özgürlük" ve "adalet" in seçici olduğunu, öncelikle yönetici elitin çıkarlarıyla aynı hizada olanlara hizmet ettiğini gösteriyor.

Neo-küreselleşmenin yükselişi ve aldatıcı vaatleri

Neo-liberalizm ve küresel kapitalizm tarafından yönetilen çağdaş toplumda, insanlar görünüşte iyi ile kötü, ahlak ile ahlaksızlık, adalet ile adaletsizlik arasında seçim yapma ve inançlarını uygulama konusunda özgürdürler; yeter ki inançları ve eylemleri, hakim küreselci ideolojinin statükosuna müdahale etmesin veya ona meydan okumasın. Aslında bu sözde özgürlük şarta bağlıdır. Hakim neo-liberal sistem, yalnızca önceden onaylanmış bir anlatının (küresel pazar çıkarlarını, güç yapılarını ve ideolojik kontrolü koruyan bir anlatının) sınırları dahilinde seçime izin verir.

Bu ideolojik çarkın en son evrimi olan neo-küreselcilik, ahlaki veya manevi yükselişini teşvik etmez. Bunun yerine, genellikle ifade özgürlüğü veya kültürel ilerleme kisvesi altında ahlaksızlığı, adaletsizliği ve manevi açıdan yıpratıcı uygulamaları agresif bir şekilde dayatır. Genç beyinler, sosyal medya ve dijital platformlar aracılığıyla durmaksızın pornografik içeriğe, çıplaklığa ve ünlü kültürünün banal, genellikle zehirli yaşam tarzlarına maruz kalıyor. Bu dijital bombardıman tesadüfi değil sistemiktir; dikkati dağıtmak, duyarsızlaştırmak ve nihayetinde toplumun ahlaki pusulasını raydan çıkarmak için tasarlanmıştır.

Bu kültürel değişimin sembolik bir anı, pop ikonu Lady Gaga'nın baş müzik sanatçısı olarak seçildiği Joe Biden'ın 2021 ABD başkanlık açılışıydı. Dünya çapında yayınlanan etkinlik siyasetin çok ötesinde bir mesaj işlevi gördü. Bu kültürel bir beyandı: Geleneksel ahlak bir kenara bırakılmıştı ve onun yerini seküler eğlence, ünlülere tapınma ve kültürel sığınağın şekillendirdiği yeni bir dönem almıştı. Bu, neo-liberal dünya düzeninin izin verdiği “özgürlük”tür; hoşgörüyü yüceltirken ahlak, manevi ve dini değerleri marjinalleştiren bir özgürlük.

Aynı dönemde dünya, küreselci figürlerin popüler hale getirdiği, artık kötü şöhrete sahip olan “yeni normal” tabirine defalarca maruz kaldı. O zamanlar çoğu insan, Dünya Sağlık Örgütü ve ulusal halk sağlığı kuruluşları gibi kurumların yaydığı belirsizlik sisi ve psikolojik korku nedeniyle kör olan bu ifadenin gerçekte ne anlama geldiğini tam olarak anlayamıyordu. Korku, küresel sosyal mühendisliğin bir aracı haline geldi. Pandemi yalnızca bir sağlık krizi değildi; aynı zamanda küresel normları Dördüncü Sanayi Devrimi'ne uygun şekilde sıfırlamak için kullanılan bir anlatı silahıydı.

Bu yeni devrim 21. yüzyılda ortaya çıkarken, küreselci elitlerin geleneksel anlamda bir üçüncü dünya savaşı peşinde olmadıkları giderek daha açık hale geliyor. Bunun yerine, stratejik olarak dağınık ve 2030 ve sonrasına kadar uzatılacak kontrollü kaosu (bölgesel çatışmalar, ekonomik aksaklıklar, durgunluklar ve sosyo-politik istikrarsızlıklar) tercih ediyorlar gibi görünüyor. Tarih farklı bir model görüyor. Son iki dünya savaşının her birinin öncesinde büyük sanayi devrimleri yaşandı.

Birinci Sanayi Devrimi Britanya'da 1760 civarında başladı ve 1800'lerin ortalarına kadar sürdü. Buhar gücündeki yenilikler, mekanize tekstil üretimi ve kömür ve demir endüstrilerindeki gelişmeler bunu körükledi.

İkinci Sanayi Devrimi 1800'lerin sonlarında ortaya çıktı ve 20. yüzyılın başlarına kadar uzandı. Elektrik, çelik, seri üretim teknikleri ve kimya ve telekomünikasyon gibi yeni endüstrilerin yükselişini tanıttı.

Bu devrimleri, dünyayı harap eden ve milyonlarca insanın hayatına mal olan, Birinci Dünya Savaşı (1914-1918) ve İkinci Dünya Savaşı (1939-1945) gibi yıkıcı küresel çatışmalar izledi.

20. ve 21. yüzyıllar boyunca neo-liberallerin ve küreselcilerin verdiği sözlere rağmen bunların çok azı yerine getirildi. Çoğunlukla sofistike bir dille sarılmış ve küresel kurumlar tarafından desteklenen retorikleri, sürekli olarak zenginliğin, gücün ve nüfusun bir azınlığın elinde sağlamlaşmasını maskeleymeye hizmet etti.

Neo-liberalizmin ve Küreselleşmenin Tutulmamış Vaatleri

“Serbest Ticaret Tüm Kaynakları Kaldırarak”

Neo-liberal iktisatçılar, küresel serbest ticaretin yaşam standartlarını yükselteceğini, yoksulluğu azaltacağını ve gelişmekte olan ülkelerde büyümeyi hızlandıracağını iddia etti. Gerçekte, çokuluslu şirketler benzeri görülmemiş bir büyüme ve kâr elde ederken, bu faydalar nadiren işçilere yansıyor. Ücretler durgunlaştı, işçi hakları aşındı ve zenginlik daha da seçkinlerin elinde yoğunlaştı. Gelişmekte olan ülkeler hammadde tedarikçilerine ve düşük ücretli işgücü havuzlarına indirgenmişti. Bu sistem, özellikle Afrika'nın ucuz kaynaklar ve insan emeği arayan Avrupalı güçler tarafından paylaşıldığı Birinci Sanayi Devrimi sırasındaki sömürgeci sömürüyü yansıtıyordu.

“Küresel Kurumlar Adalet ve İstikrarı Sağlayacak”

Uluslararası Para Fonu (IMF), Dünya Bankası ve daha sonra Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) gibi kurumlar, adil kalkınma ve küresel ekonomik istikrar vaatleri üzerine kuruldu. Bunun yerine, bu organlar genellikle yoksul ülkelere Yapısal Uyum Programları (SAP) olarak bilinen sert kemer sıkma önlemlerini dayatıyordu. Bu programlar ekonomik eşitsizliği derinleştirdi, kamu hizmetlerini kötüleştirdi ve ulusal egemenliği yabancı alacaklılara devretti. Zengin ülkeler, öncelikle Batı sermayesinin çıkarlarına hizmet eden politikaları uygulayarak, jeopolitik kazanç için bu kurumları manipüle etmeye devam etti.

“Deregölasyon ve Özeleştirme Verimlilik Getirecek”

Neo-liberaller, hükümet gözetiminin azaltılmasının ve kamu hizmetlerinin özleştirilmesinin yenilik yaratacağını, maliyetleri düşüreceğini ve kaliteyi artıracacağını savundu. Sonuç? Sağlık, su, eğitim ve elektrik gibi temel hizmetler kâr odaklı girişimlere dönüştürüldü ve çoğu zaman yoksulların karşılayamayacağı hale geldi. Birçok ülkede özleştirme yolsuzluğa, tekellere ve yaygın eşitsizliğe yol açtı. 2008 küresel mali krizi, bu kuralsızlaştırılmış modelin doğrudan bir sonucuydu ve dizginsiz kapitalizmin nasıl sistemik çöküşe yol açtığını açığa çıkardı.

“Küreselleşme Barışı ve Demokrasiyi Artıracak”

Artan küresel birbirine bağılılığın daha fazla barışa, karşılıklı anlayışa ve demokratik değerlerin yayılmasına yol açacağı iddia edildi. Ancak küreselleşme, Batı'nın, özellikle de ABD ve müttefiklerinin, çoğunluğu Müslüman olan ülkelere karşı kullandığı bir silah haline geldi. Kaynak savaşları, rejim değişikliği müdahaleleri ve yeni sömürgecilik “demokrasiyi yaymak” adına yürütüldü. Batının ekonomik çıkarlarını destekleyen otoriter rejimlere hoşgörü gösterildi, hatta ödüllendirildi. Bu arada, özellikle Müslüman ve Arap topluluklarını hedef alan gözetim, sansür ve ırksal profillemeye dünya çapında arttı. Birçoğu seyahat izleme listelerine yerleştirildi veya sırf Arapça isimler taşıdığı için sınır dışı edilmeye karşı karşıya kaldı.

“Damlama Ekonomisi Yoksullara Yardım Edecek”

Neo-liberalizmin bir diğer temel ilkesi, zenginlere vergi indirimleri ve ayrıcalıklar vermenin herkes için iş yaratmaya ve refaha yol açacağıydı. Bunun yerine, zenginler kârları biriktirdi, büyük ölçekli vergi kaçırmaya girişti ve parayı offshore hesaplara yatırdı. Yaşam pahalılığı artarken orta ve işçi sınıfının ücretleri sabit kaldı. Milyarderlerin sayısında patlama yaşandı ve eşitsizlik tarihi seviyelere ulaştı.

“Kültürel Küreselleşme Hoşgörü ve Çeşitliliğe Yol Açacaktır”

Daha bağlantılı bir dünyanın kültürel alışverişi ve karşılıklı saygıyı teşvik edeceği öne sürüldü. Ancak bunu, Amerikan ve Batı medyasının, değerlerinin ve tüketimciliğin hakim olduğu yerkürenin kültürel homojenleşmesi izledi. Yerli, geleneksel ve dini kimlikler sıklıkla ticarileştirildi, alay edildi veya silindi. İslamofobi, ırkçılık ve yabancı düşmanlığı birçok Batı toplumunda sadece devam etmekle kalmadı, aynı zamanda yoğunlaştı.

Yalanlar ve Zarardan Oluşan Bir Miras

Sömürgeci kapitalist genişleme altında sömürü ve kaybın tarihsel bir örneği Kanada Pasifik Demiryolunun (CPR) inşasıydı. 1881 ile 1885 yılları arasında 15.000'den fazla Çinli işçi, Rocky Dağları'ndan geçen demiryolunun en tehlikeli kısımlarında çalışmak üzere Kanada'ya getirildi. Acımasız ve güvensiz koşullar altında, kazalar, heyelanlar, sert hava koşulları ve hastalıklar nedeniyle 3.000'den fazla işçinin hayatını kaybettiği tahmin ediliyor. "Mile başına bir Çinli hayatı" ifadesi, bu işçilerin sömürgeci kapitalist zihniyet altında ne kadar gözden çıkarılabilir olduğunun acımasız bir yansıması haline geldi.

Sonuçta kanıtlar çok güçlü. Batı öncülüğündeki küreselleşme, neo-liberalizm ve endüstriyel genişleme defalarca vaatlerini yerine getirmekte başarısız oldu. Adalet, demokrasi ve refah yerine eşitsizliği, manevi erozyonu, kültürel yıkımı getirdiler. Özellikle Müslüman uluslar orantısız bir şekilde etkilendi, şeytanlaştırıldı, istikrarsızlaştırıldı ve "ilerleme" yanılsaması altında bölündü. Küresel sistem bir kurtuluş gücü olarak değil, bir tahakküm makinesi olarak işlemeye devam ediyor.

Manipülasyon araçları olarak demokrasi ve özgürlük

Demokrasi ve özgürlük kavramları uzun süredir Batı medeniyetinin ayırt edici özellikleri olarak kabul ediliyor. Bu idealler, aydınlanmanın, adaletin ve ilerlemenin armağanları olarak paketlenerek dünyanın dört bir yanına gururla ihraç ediliyor. Ancak uygulamada bu kavramlar sıklıkla jeopolitik gündemlere hizmet etmek, muhalefeti bastırmak ve ideolojik uyumu dayatmak için silah haline getirildi. Özgürleşmenin değil, kontrolün araçları haline geldiler.

Neo-liberal Küreselizmin Koşullu Özgürlüğü

Neo-liberal küreselci düzende "özgürlüğe" yalnızca katı ideolojik sınırlar dahilinde izin veriliyor. İnsanlara, eylemleri kapitalist elitlerin çıkarlarını bozmadığı sürece konuşma, inanma ve hareket etme özgürlüğüne sahip oldukları söyleniyor. İfade özgürlüğü, iktidar yapısına meydan okuyana kadar hoşgörüyle karşılanır. Din özgürlüğü, Batı laikliğinin kültürel hegemonyasına meydan okuyana kadar desteklenmektedir. Kabul edilen liberal anlatıdan herhangi bir sapma hızla susturulur, şeytanlaştırılır veya aşırılıkçı olarak etiketlenir.

Bu, ifade özgürlüğünün kalesi olduğu varsayılan sosyal medya platformlarının Batı emperyalizmini, siyonizmi veya şöhret kültürünün ahlaki çöküşünü eleştiren sesleri nasıl rutin olarak bastırdığını gösteriyor. Eş zamanlı olarak bu platformlar, kullanıcıları aşırı cinselleştirilmiş içerik, tüketicilik ve yüzeysel eğlenceyle doldurarak kitleleri sakinleştiriyor ve dikkatlerini dağıtıyor.

Müdahalenin Pelerini Olarak Demokrasi

Batılı ülkeler sıklıkla askeri işgalleri, ekonomik yaptırımları ve rejim değişikliklerini “demokrasiyi yayma” kisvesi altında meşrulaştırıyor. Irak, Libya, Afganistan, Suriye; bu ülkeler demokratik idealler adına parçalandı. Ancak sonrasında yaşananlar farklı bir hikaye anlatıyor: Sivil huzursuzluk, kitlesel yerinden edilme, yıkılan altyapı ve aşırılıkçı gruplar tarafından doldurulan iktidar boşlukları.

Ezilen halkları ayağa kaldırmaya yönelik gerçek çabalardan ziyade, bu müdahaleler genellikle stratejik kaynakları güvence altına almayı, Batı çıkarlarına karşı muhalefeti ortadan kaldırmayı ve küresel ekonomik düzene uygun kukla hükümetler kurmayı hedefliyor.

Demokratik Toplumlarda Gözetim ve Sansür

İronik bir şekilde, yurt dışında özgürlük ve demokrasi vaaz eden aynı uluslar, kendi vatandaşlarını giderek daha fazla gözetliyor ve sansürlüyor. Ulusal güvenlik veya kamu sağlığı bahanesi altında kitlesel gözetleme programları uygulandı, protesto hareketleri kriminalize edildi ve muhalif sesler uçuşa yasak listelere konuldu veya temel hizmetler engellendi.

Bu durum özellikle küresel kurumların ve ulusal hükümetlerin acımasız önlemler dayattığı, alternatif bilimsel görüşleri bastırdığı ve sosyal uyumluluğu sağlamak için korkuyu silah haline getirdiği COVID-19 salgını sırasında açıkça görüldü. Tanık olduğumuz şey demokratik bir fikir birliği değildi; liberal kılıktaki yukarıdan aşağıya otoriterlikti.

İnsan Haklarının Seçici Uygulaması

Batılı hükümetler rutin olarak insan haklarını savunuyorlar; ta ki bu haklar Batının çıkarlarına meydan okuyan ötekileştirilmiş veya sömürgeleştirilmiş halklar

tarafından talep edilene kadar. Filistin direnişisi terörizm olarak etiketleniyor, ancak Ukrayna direnişisi kahramanlık olarak adlandırılıyor. Müslüman kimliği sürekli şüphe altındayken, Batı'nın kültürel hakimiyeti sorgulanmıyor.

Batılı ülkelerde bile Kanehsatàke'deki Mohawklar gibi yerli topluluklar (Oka Crisis, 1990), toprak ve egemenlik haklarını ileri sürdüklerinde askeri güçle karşılaşılıyorlar. İkiyüzlülük göz kamaştırıyor: Demokrasi ve özgürlük, sisteme fayda sağladığında savunuluyor, ancak sistemi tehdit ettiğinde eziliyor.

Kitlelerin Yapay Rızası

Noam Chomsky'nin bir zamanlar yazdığı gibi, "Totaliter bir devlet için sopa ne ise, demokrasi için de propaganda odur." Modern medya, eğlence ve eğitim sistemleri rıza üretiminde kritik bir rol oynamaktadır. İnsanlara nasıl düşünecekleri değil, ne düşünecekleri öğretilir. "Özgürlük", ve "ilerleme" gibi kelimeler o kadar sık ve eleştirisiz bir şekilde tekrarlanıyor ki, tüm anlamlarını yitiriyorlar. Sonuçta kitlelere sıkı bir şekilde kontrol sınırları içinde kalarak seçim yapma yanılsaması verilir.

Gerçekte neo-liberal Batı'nın tanımladığı şekliyle demokrasi ve özgürlük evrensel değerler değil, ideolojik emperyalizmin araçlarıdır. Bunlar insanlığı yüceltmek için değil, onu eşitsizlik, dikkat dağınıklığı ve ruhsal boşluktan beslenen bir sistem imajına dönüştürmek için kullanılan araçlardır. Bu terimler ezilenler tarafından yeniden tanımlanıncaya ve gerçekten adalet arayanlar tarafından sahiplenilinceye kadar, tahakkümü meşrulaştırmak için kullanılan içi boş sloganlar olarak kalacaklar.

Çok Uluslu Şirketlerin ve STK'ların Rolü: Neo-Küreselci Genişlemenin Ajanları

Çok uluslu şirketler (ÇUŞ'lar), neo-küreselleşme çağının en güçlü aktörlerinden bazıları olarak ortaya çıkmıştır. Ekonomik kalkınma ve ilerleme kisvesi altında bu şirketler, pazarlara nüfuz ederek, kaynakları çıkararak ve kültürleri ticari çıkarlarına uyacak şekilde yeniden şekillendirerek nüfuzlarını dünya çapında genişlettiler. Kendilerini yenilik ve refahın lokomotifleri olarak sunarken, gerçekte sıklıkla neo-küreselci ideolojinin ekonomik kolları olarak hizmet ediyorlar. Gerçek misyonları mı?; küresel zenginliği tekeline almak, yerel kendi kendine yeterliliği bastırmak ve serbest ticaret ve tüketici özgürlüğü bayrağı altında kültürel homojenleşmeyi güçlendirmek olarak sıralanabilir.

Nestlé, Shell, McDonald's, Amazon, Google ve Apple gibi şirketler, kültürel alakaları nedeniyle değil, agresif pazarlama, lobi çalışmaları ve hükümetlerle ortaklıklar nedeniyle kıtalar arasında bilinen isimler haline geldi. Çoğu zaman içi boş görünen simgesel çeşitlilik ve sürdürülebilirlik çabalarını savunurken, küresel yoksulların emeğinden yararlanıyorlar. Örneğin Nestlé, şişelenmiş suyu yüksek fiyata satarak yoksul topluluklardaki su kaynaklarından yararlanmakla suçlanıyor. Shell'in Nijerya'daki petrol operasyonları çevresel yıkıma, yoksulluğa ve toplumsal huzursuzluğa katkıda bulunurken, şirket cezasız bir şekilde muazzam kârlar elde ediyor.

Bu arada, Google ve Facebook gibi teknoloji devleri ikili bir rol oynuyor: Bilgiye erişimi kontrol eden algoritmalar aracılığıyla küresel düşünceyi şekillendirirken veri madenciliği ve gözetimden yararlanıyorlar. Dünya görüşlerini manipüle ederek, ahlaksızlığı normalleştirerek ve muhalifleri sustururken ünlülerin yönlendirdiği tüketim kültürünü teşvik ederek dijital sömürgeciler haline geldiler. "İfade özgürlüğü" vaaz eden aynı platformlar, küresel kapitalist sistemi veya Filistin ve Yemen gibi yerlerdeki adaletsiz savaşları eleştiren sesleri sıklıkla sansürlüyor.

Bu şirketlerin yanı sıra sivil toplum kuruluşlarından (STK'lar) oluşan bir ağ da neo-küreselleşmenin ahlaki cephesi olarak hareket ediyor. Çoğunlukla meydan okuduklarını iddia ettikleri hükümetler ve şirketler tarafından finanse edilen bu STK'lar, kendilerini geliştirmekte olan dünyanın kurtarıcıları olarak konumlandırıyorlar. İnsani yardım bahanesi altında sıklıkla yumuşak güç aracı olarak faaliyet gösteriyorlar. USAID, Clinton Vakfı ya da Bill & Melinda Gates Vakfı olsun, bu kuruluşların çoğu Batı'nın jeopolitik gündemlerine hizmet ediyor. Kendi yerel yönetim ve inanç sistemlerine sahip olabilecek toplumlarda nüfus kontrolünü, batı tarzı demokrasiyi, LGBTQ+ politikalarını ve neo-liberal ekonomiyi teşvik ediyorlar.

Müslümanların çoğunlukta olduğu ülkelerde ve yerli bölgelerde bu STK'lar sıklıkla eğitim, sağlık ve kadınların güçlendirilmesi kisvesi altında müdahale ediyor. Ancak altta yatan niyet, toplumları Batı imajına göre yeniden şekillendirmek; geleneksel değerleri parçalamak, dini kurumları zayıflatmak ve ekonomik bağımlılık yaratmaktır. Birçok Afrika ve Orta Doğu ülkesinde STK'lar istihbarat toplama,

seçimlere müdahale ve kültürel dönüřümle iliřkilendirilmiřtir. Rollerini güçlendirmek değil, sakinleřtirmek ve bütünleřtirmektir.

şirketler ve STK'lar arasındaki bu ittifak, sert gücün (askeri müdahale) yerini giderek yumuşak gücün (ekonomik, kültürel ve psikolojik etki) aldığı daha geniş bir küresel kontrol stratejisini yansıtıyor. Bu varlıklar hep birlikte, krı insanlardan, eğlenceyi etikten ve küresel düzeni insan özgürlüğünden üstün tutan tek bir dünya görüşünü dayatıyor.

2. Dördüncü Sanayi Devrimi – İnsanlığa Tehdit mi?

Teknoloji Toplumu ve Bireysel Kimliği Nasıl Yeniden Şekillendiriyor?

Fiziksel, dijital ve biyolojik alanlar arasındaki çizgileri bulanıklaştıran teknolojilerin birleşimiyle damgasını vuran Dördüncü Sanayi Devrimi, benzeri görülmemiş ilerlemeler vaat ediyor. Ancak ilerlemenin gösterişli markalaşmasının arkasında ne tarafsız ne de evrensel olarak yararlı olan bir dönüşüm yatıyor. Teknoloji yalnızca endüstriyi yeniden şekillendirmiyor; insan olmanın ne demek olduğunu yeniden şekillendiriyor.

Günümüz dünyasında insan kimliği giderek daha fazla dijital platformlar aracılığıyla manipüle ediliyor. Sosyal medya, algoritmaların görünürlüğü ve popülerliği belirlediği, kendini ifade etmeyi performansla dönüştürdü. Şirketlerin milyarlarca kişinin ayrıntılı psikolojik profillerine sahip olmasıyla kişisel veriler bir meta haline geldi. Bu teknolojiler yalnızca toplumu yansıtmaz; onu tasarlarlar. Davranışları dürtüyorlar, fikirleri seçiyorlar ve baskın ideolojileri güçlendiriyorlar. Kökleri aileye, inanca ve topluluğa dayanan geleneksel kimliklerin yerini tüketim, imaj ve itaat odaklı küreselleşmiş, algoritma odaklı bir kimlik alıyor.

Üstelik insan ile makine arasındaki çizgi hızla aşınıyor. Biyometrik takip, beyin-bilgisayar arayüzleri ve akıllı implantlar güçlendirici araçlar olarak pazarlanıyor. Ancak bunlar aynı zamanda daha derin gözetim ve kontrole açılan kapılardır. Yaşamlarımız teknolojiyle ne kadar bütünleşirse, bu sistemleri tasarlayan, işleten ve bundan kâr elde eden güçlü varlıkların manipülasyonuna karşı o kadar savunmasız oluruz.

Gizlilik, Gözetim ve Yapay Zeka Odaklı Kontrolün Erozyonu

Bir zamanlar bireysel özgürlüğün temel taşı olan mahremiyet, artık geçmişin bir kalıntısı olarak görülüyor. Hükümetler ve şirketler, güvenlik ve verimlilik adına kitlesel gözetlemeyi meşrulaştırıyor ancak asıl amaç kontroldür. Yapay zeka destekli analizler, konumu, iletişimi, harcama alışkanlıklarını ve hatta duygusal durumları takip ederek davranışlarımızı gerçek zamanlı olarak izliyor. Bu gözetim altyapısı sadece reaktif değil; bireyleri tehdit, tüketici veya hedef olarak önceden etiketleyerek tahmine dayalıdır.

Örnekler çoktur. Çin'de sosyal kredi sistemi vatandaşları ödüllendirmek veya cezalandırmak için dijital ayak izlerini kullanıyor. Batılı ülkelerde yüz tanıma yazılımları şehirlerde, havalimanlarında ve okullarda çoğunlukla izinsiz olarak kullanılıyor. Palantir ve Clearview AI gibi şirketler, ulusal güvenlik ile distopya arasındaki gri bölgede gelişiyor.

Daha da endişe verici olanı, bu gözetlemenin yapay zeka ile birleşimidir. Algoritmalar iş fırsatlarını, kredibilitiyi, yasal riski ve hatta flört olasılıklarını belirler. Bu, adaletin, merhametin veya gerçeğin değil geçmiş verilerin geleceğin gerçekliklerini şekillendirdiği bir geri bildirim döngüsü yaratır. Yapay zeka sistemleri genellikle önyargılı veriler üzerine eğitildiğinden, nesnellik kisvesi altında ırksal, dinsel ve ekonomik ayrımcılığı sürdürüyorlar.

Müslüman ve Yerli topluluklarda bu teknolojiler özellikle tehdit edicidir. Gözetim sıklıkla orantısız bir şekilde uygulanıyor ve ırkçı polislik, sınır dışı etme ve ayrımcılığa yol açıyor. Dördüncü Sanayi Devriminin teknolojileri oyun alanını eşitlemek için kullanılmıyor; mevcut imparatorluğun duvarlarını güçlendirmek için kullanılıyor.

Transhümanizm ve Sınırsız, Homojen Bir Dünya İçin Baskı

Dördüncü Sanayi Devriminin ideolojik kalbinde transhümanizm yatıyor; insanlığın teknoloji aracılığıyla fiziksel ve biyolojik sınırlarının ötesine geçmesi gerektiği inancı. Transhümanizm, özgürleşme kılıfına bürünse de genellikle küresel teknokratların en derin arzularını yansıtıyor: dinin, geleneğin veya kültürel farklılığın olmadığı bir dünya. İnsanın tanrıya dönüştüğü bir dünya.

Transhümanizm insanlığı tanımlayan kutsal sınırları reddeder: ölümlülük, cinsellik, aile ve manevi sorumluluk. Onun yerine tasarlanmış bebekler, sentetik organlar, yapay zekayla geliştirilmiş biliş ve hatta dijital ölümsüzlük öngörülüyor. Peki neyin “daha iyi” bir insanı oluşturduğuna kim karar veriyor? Ve evrim adına kültürel normlar, dini kanunlar ve etik sınırlamalar ortadan kaldırıldığında bunun kime faydası var?

Sınırların olmadığı bir dünyaya yönelik bu çaba sadece coğrafi değil aynı zamanda psikolojik, ruhsal ve ahlakidir. Cinsiyetler arasındaki, insanlarla makineler arasındaki, doğal ile yapay arasındaki sınırlar bulanıklaşıyor. Küresel kurumlar bu

dönüşümü "kapsayıcılık", "yenilik" ve "ilerleme" gibi sloganlarla savunuyor. Ancak yüzeyin altında, özellikleri, özellikle de geleneksel Müslümanların, Yerlilerin ve Batılı olmayan diğer medeniyetlerin özelliklerini silen homojenleştirici bir güç vardır.

Sonuç bir mono kültürdür; aşırı bağlantılı ama derinden yabancılaşmış, maddi olarak gelişmiş ama ruhsal olarak iflas etmiş. Silikon Vadisi elitleri tarafından pazarlanan ve küresel STK'lar tarafından desteklenen insan sonrası bir gelecek hayali, özgürleşmeden çok tahakkümle ilgilidir. Kimliğin programlanabilir olduğu, ahlakın isteğe bağlı olduğu ve insan onurunun fikri mülkiyet hakları meselesi olduğu bir gelecek.

Bu gidişata direnmezsek her şeyin izlendiği, optimize edildiği ve paraya dönüştürüldüğü bir dünyaya uyanma riskiyle karşı karşıya kalırız; ancak artık hiçbir şey gerçekten insani değildir. Buradaki zorluk sadece bu vizyonu eleştirmek değil, aynı zamanda inanç, ahlak, topluluk ve kutsala dayanan bir insanlık vizyonunu yeniden talep etmektir.

3. Küresel Zorbalık İçin Bir Test Olarak Pandemi

Küresel Kontrolde Bir Vaka Çalışması Olarak COVID-19

COVID-19 salgını sadece küresel bir sağlık krizi değildi; otoritenin merkezileşmesi, gözetimin normalleşmesi ve sivil özgürlüklerin erozyona uğraması açısından bir dönüm noktasıydı. Dünyanın dört bir yanındaki hükümetler, çoğunlukla yasama denetimi veya kamuoyunda tartışma olmadan, benzeri görülmemiş karantinalar, yetkiler ve kısıtlamalar uyguladı. Uluslararası kurumlar, medya holdingleri ve teknoloji şirketleri anlatıları senkronize ederek alternatif bakış açılarını bastırdı ve korku yoluyla uyumu güçlendirdi.

"Bilime güvenin" sloganı, virüsün bilimsel anlayışı gelişirken bile eleştirel araştırmaları susturmak için silah haline getirildi. Karar alma süreci sıklıkla, birçoğu ilaç lobicileri ve Dünya Ekonomik Forumu ve Dünya Sağlık Örgütü gibi küresel politika ağlarından etkilenen, seçilmemiş halk sağlığı bürokrasilerine devredildi. Bu yukarıdan aşağıya, koordineli ve tek biçimli tepki, ortaya çıkan küresel yönetim modelinin ana hatlarını ortaya çıkardı; acil durum güçlerinin demokratik hesap verebilirliğin önüne geçtiği bir model.

Halk sağlığı aşırı müdahalelerin gerekçesi haline geldi: kitlesel dijital izleme, zorunlu karantinalar, aşı pasaportları ve bedensel özerkliğin bir kenara bırakılması. Bu önlemler geçici çözümler değildi; itaatin erdem, muhalefetin ise patoloji olduğu sürekli bir acil durum sistemi için deneme çalışmalarıydı.

Muhalefetin Bastırılması: Bilim Adamları, Doktorlar ve Gazeteciler Susturuldu

Pandemi boyunca geniş bir yelpazedeki tıp uzmanları, bilim insanları ve araştırmacı gazeteciler, aceleyle getirilen aşı geliştirmenin güvenliği, karantinanın etkinliği, psikolojik zarar ve mRNA teknolojilerinin uzun vadeli etkisi hakkındaki endişelerini dile getirdi. Diyalogu teşvik etmek yerine hükümetler ve platformlar bu seslere baskı yaptı.

Dr. Robert Malone (mRNA aşı teknolojisinin ortak mucidi), Dr. Peter McCullough ve Dr. Sucharit Bhakdi gibi ünlü araştırmacılar, profesyonel dışlanma, sosyal medyada sansür ve platform dışlaştırmayla karşı karşıya kaldı. Resmi anlatıları sorgulayan

hakemli makaleler geri çekildi. Muhafif görüşleri yayımladıkları için tüm medya kanalları ve bağımsız yayınlar “yanlış bilgi” kaynakları olarak etiketlendi.

Gazeteciler ve ihbarcılar, ölüm istatistikleri, aşı yarananma verileri veya hükümetin ilaç firmalarıyla yaptığı sözleşmelerdeki tutarsızlıkları ifşa ettikleri için şeytanlaştırıldı. Kanada, Avustralya ve AB'de, bu iddialar daha sonra doğrulansa bile, yetkililerin yanlış bilgi olarak değerlendirdiği bilgilerin yayılması konusunda soruşturma yapılmasına izin veren yasalar çıkarıldı.

Bu susturma, politika kararlarının yol açtığı zararları ilk elden gören binlerce pratisyen hekime (hemşireler, aile doktorları ve etik uzmanları) kadar yayıldı: akıl sağlığı krizleri, gecikmiş teşhisler ve olumsuz aşı reaksiyonları hadiseleri sıklıkla kayıtlardan siliniyor, kariyerleri tehdit ediliyordu.

Kamu sağlığı adına ifade özgürlüğünün bu şekilde bastırılması, otoriter rejimlerin ayırt edici özelliğidir. Bu şekilde hem otoriteyi sorgulamanın cezalandırılabilir bir suç haline geldiği entelektüel karşıtı bir ortam hemde yalnızca devletin onayladığı bilimin var olmasına izin verilen bir emsal oluşturuluyor.

Kanada'nın Aşı Talimatları ve Hükümetin İşkenceye varan Baskıları Konusunda Kişisel Düşünceler

En gelişmiş liberal demokrasilerden biri olan Kanada'da pandemik tepki, rahatsız edici otoriter eğilimleri açığa çıkardı. Federal çalışanlara, sağlık çalışanlarına ve seyahat edenlere aşı zorunluluğu getirildi. Tıbbi veya etik nedenlerden bağımsız olarak aşı olmayı reddedenler bencil, tehlikeli ve halkın katılımına uygun olmayan kişiler olarak etiketlendi.

Aşı pasaportlarının uygulamaya konulması toplumu ayrıştırdı; aşılınmamış kişilerin restoranlara, spor salonlarına, üniversitelere ve hatta ibadethanelere girişinin yasaklandığı iki kademeli bir sistem yarattı. Dayatılan biyo-politik bölünmelerin baskısı altında bazı aileler, dostluklar dağıldı ve topluluklar parçalandı.

Trudeau hükümeti, 2022'deki Özgürlük Konvoyu protestoları sırasında Acil Durumlar Yasası'na başvurdu; bu, yetkilere ve hükümetin aşırı uygulamalarına karşı barışçıl bir gösteriydi. Ulusal krizler için tasarlanan Kanun, banka hesaplarını dondurmak, protestocuları gözetlemek ve sivil itaatsizliği suç saymak için kullanıldı.

Bu, Kanada tarihinde ilk kez bu tür yetkilerin kendi vatandaşlarına karşı kullanıldığı anlamına geliyordu.

Kişisel açıdan bakıldığında bu dönem, birçok kişinin kalıcı olduğunu varsaydığı hakların kırılmasını ortaya çıkardı. Arkadaşların işlerini kaybetmesini, öğrencilerin eğitimden mahrum bırakılmasını ve dini toplulukların itaat etmeleri konusunda korkutulmasını izlemek, tiranlığın kendisini nadiren sokaklarda tanklarla duyurduğunun aylmayı hatırlatan bir hatırlatıcısıydı. Güvenliğin, dayanışmanın ve bilimin diliyle sarılmış olarak gelir.

Birçok Kanadalı, kabul ettikleri için değil, finansal, sosyal ve psikolojik olarak baskı altında oldukları için bu yasaya uydu ve bu uyumda güven kaybı, kamusal söylemde gerileme ve devlet paternalizminin normalleşmesi gibi daha derin bir erozyon meydana geldi.

COVID-19 müdahalesi yalnızca bir halk sağlığı stratejisi değildi; gelecekteki yönetişimin bir planıydı. Nüfusların ne kadar hızlı bir şekilde yeniden düzenlenebileceğini, hakların askıya alınabileceğini ve küresel fikir birliğinin oluşturulabileceğini gösterdi. Gerçek veya tasarlanmış krizlerin, hayat kurtarma kisvesi altında yaygın otoriterliği meşrulaştırabileceği bir dünyaya bir bakış sundu.

Yasal Zorluklar ve Aşıya Bağlı Ölüm

COVID-19 aşılarıyla ilgili giderek artan yasal inceleme, dünya çapında çok sayıda davanın açılmasına neden oldu. Bu vakalar, halk sağlığı yetkileri ile tıbbi zararın sorumluluğu arasındaki gerilimi vurgulamaktadır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Teksas Başsavcısı Ken Paxton, Kasım 2023'te Pfizer aleyhine dava açarak şirketi aşının etkinliğini yanlış beyan etmekle ve karşıt görüşleri sansürlemek için sosyal medya şirketleriyle gizli anlaşma yapmakla suçladı. Her ne kadar dava, PREP Yasası kapsamındaki sorumluluk korumaları nedeniyle reddedilmiş olsa da, kamuoyunun dikkatini farmasötik muafiyet kapsamına çekti.

Benzer şekilde, Haziran 2024'te Kansas eyaleti, şirketin tüketiciyi koruma yasalarını ihlal ederek halkı COVID-19 aşısının güvenliği konusunda yanılttığını iddia ederek Pfizer'a dava açtı. Bu vakalar şeffaflık ve bilgilendirilmiş onam konusundaki daha geniş endişeleri yansıtıyor.

BioNTech, Almanya'da 2023 yılında ilk aşı hasarı davasıyla karşı karşıya kaldı. Dava, Avrupa Birliği'ndeki ilaç şirketlerinin yasal sorumluluk sınırları konusunda tartışmalara yol açtı.

En dokunaklı yasal işlemlerden biri, 23 yaşındaki Roy Butler'ın ölümüyle ilgili soruşturmada Johnson & Johnson aşısına bağlı ölümcül bir beyin kanamanın ortaya çıktığı İrlanda'da gerçekleşti. Soruşturma sırasında J&J, aşıya bağlı ölümlere ilişkin küresel rakamlar sağlayamadı ve bu da farmasötik veri yönetiminin şeffaf olmadığının altını çizdi.

ABD Karşı Tedbir Yaralanma Tazminat Programı (CICP) gibi tazminat programları mevcut olsa da, eleştirmenler bunların bürokratik olarak karmaşık olduğunu ve mağdurlara çok az tazminat sunduğunu iddia ediyor. Bu programlar aynı zamanda ilaç firmalarını doğrudan hukuki sonuçlardan koruyarak adalet ve hesap verebilirlik konusunda etik soruları gündeme getiriyor.

Pandemi tepkisi bir hesaplaşma anıydı. Bu sadece devletlerin ve şirketlerin benzeri görülmemiş bir kontrole sahip olma istekliliğini değil, aynı zamanda mağdurları bastırmaya, eleştirmenleri susturmaya ve bedensel özerkliğin inkarını normalleştirmeye hazır olduklarını da ortaya koydu. Bu gidişata direnirken, yalnızca suistimalleri hatırlamak değil, aynı zamanda feda edilen ilkeleri de geri almak hayati önem taşıyor: bilgilendirilmiş rıza, açık tartışma, insan onuru ve muhalif olma hakkı.

Kişisel Bir Tanıklık: COVID-19 Sayıları Nasıl Manipüle Edildi?

COVID-19 pandemisinin zirve yaptığı dönemde, Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) gibi küresel kurumlar yoğun bir şekilde korku ve itaati teşvik ederken, kamuoyunun güveninin nasıl sistematik olarak sarsıldığını bizzat tecrübe ettim.

Bir gün, eşimle birlikte Türkiye'de bulunduğumuz sırada, kendisi hayatı tehdit eden bir tıbbi acil durum yaşadı. İç kanama geçirdiği için durumu ciddi şekilde kötüleşti. Hemen 112'yi aradım. Ambulans kısa sürede geldi ve eşimi hastanenin acil servisine götürdü. Hastaneye girişte, her zamanki prosedür gereği, sağlık bilgilerini idareye verdim. Eşim hastanede bir hafta süren zorlu bir tedavi sürecinin ardından taburcu olmaya hazırlanırken, hastane kayıtlarını inceledim — ve karşılaştığım şey beni derinden sarstı.

Resmî kabul belgelerinde, hastaneye yatış nedeni olarak COVID-19 yazıyordu. Hemen sorumlu doktora giderek açıklama talep ettim. Verdiği cevap daha da sarsıcıydı: "Bütün acil başvuruları COVID-19 vakası olarak kaydetmemiz emredildi."

Bu olay, pandemi sürecinde tıbbi istatistiklerin nasıl manipüle edildiğini gözler önüne serdi. Eğer eşim — Allah korusun — o hastane sürecinde hayatını kaybetseydi, **ölüm nedeni resmî kayıtlarda COVID-19 olarak geçecekti**, oysa durumu virüsle hiçbir şekilde ilgili değildi.

Bu uygulama, dünya çapında hastanelerde sistematik şekilde tekrarlandı ve belirli bir amaca hizmet etti: Enfeksiyon ve ölüm sayılarının şişirilmesi, korku, kapanma (lockdown) ve zorunlu aşılama kampanyalarının meşrulaştırılması, sağlık politikalarının DSÖ gibi küresel kurumlar tarafından merkezî şekilde yönetilmesinin neticesidir. Bu süreç sadece halk sağlığını korumak amacıyla yapılmadı — esas hedef **kamu algısını yönetmektir**. "*COVID ile ölüm*" ile "*COVID nedeniyle ölüm*" arasında devasa bir fark olmasına rağmen, bu ayrım kasıtlı olarak bulanıklaştırıldı.

Tüm dünyada, bu tür olaylar, hükümetlerin ve uluslararası sağlık kurumlarının korkuyu nasıl bir silah gibi kullandığının açık bir kanıtıdır. **Eşimin yaşadığı durum bir istisna değil — aksine, daha büyük bir ihanetin küçük bir yansımasıdır.**

Bugün, bu yalanların sonuçları hâlâ ortaya çıkarken, unutmamalıyız: Gerçek, otoriteyi pekiştirmek uğruna ne kadar kolay feda edildi.

4. *Batının İnsan Hakları İkiyüzlülüğü*

Seçici İnsancılık: Demokrasiyi Kim Hak Ediyor, Kim Değil?

Modern Batı dünyası insan haklarının, demokrasinin ve özgürlüğün küresel koruyucusu olmaktan gurur duymaktadır. Bu değerler uluslararası kurumlarda kutsal sayılıyor, devlet başkanları tarafından yankılanıyor ve üniversitelerde uygar yönetimin zirvesi olarak öğretiliyor. Ancak bu ahlaki duruşun arkasında acımasız bir gerçek yatıyor: Batı'nın insan haklarına bağlılığı son derece seçici, son derece siyasallaşmış ve temelde ikiyüzlüdür.

İnsan hakları evrensel olarak değil, stratejik olarak genişletilir; müttefikleri ödüllendirmek ve düşmanları cezalandırmak için güç araçları olarak kullanılır. İnsanlığın çektiği acılar Batı'nın jeopolitik çıkarlarıyla uyumlu hale geldiğinde bu, insani bir dava haline gelir. Ancak ekonomik hırslara ya da siyasi nüfuza müdahale ettiğinde göz ardı ediliyor, mazur görülüyor ya da açıkça reddediliyor.

Örneğin Filistinlilerin hayatları tek kullanımlık muamelesi görüyor. Onlarca yıl süren askeri işgale, yerinden edilmeye ve sistemik şiddete rağmen Batılı hükümetler İsrail'i sorumlu tutmayı başaramadı. Bunu, Batı'nın, direnişin kutlandığı, silah gönderildiği ve yaptırımların hızla uygulamaya konulduğu Rusya'nın Ukrayna'yı işgaline verdiği tepkiyle karşılaştıran. Fark? Biri Batı hegemonyasına meydan okuyor; diğeri ise onun savunmasında bir vekildir.

Bu ikiyüzlülük, Batı'nın insan hakları gündeminin çoğunlukla ahlaki bir misyon değil, emperyal yönetimin bir aracı olduğunu ortaya koyuyor. Haklar liberal düzene boyun eğenlere veriliyor, ona direnenlere ise izin verilmiyor.

Örnek Olay İncelemeleri: Irak, Libya, Suriye ve Ukrayna – Çifte Standart Uygulaması

Irak: Yıkım Yoluyla Demokrasi

2003 yılında ABD ve müttefikleri, kitle imha silahlarını (KİS) imha etme ve halkını özgürleştirme bahanesiyle Irak'ı işgal etti. Hiçbir KİS bulunamadı. Bunu kurtuluş değil yok etme izledi: Bir milyondan fazla Iraklı öldü, altyapı çöktü, ve IŞİD'i doğuran mezhepçi şiddet yükseldi.

Batı medyası bunu asil bir haçlı seferi olarak çerçeveledi ve felaket niteliğindeki insani kayıpları görmezden geldi. Bu arada George W. Bush ve Tony Blair gibi savaş mimarları hiçbir zaman sorumlu tutulmadı. Irak'ın işgali hiçbir zaman insan haklarını korumak için yapılmadı; işgal petrolle, askeri hakimiyetle ve Orta Doğu'nun siyasi haritasının yeniden yazılmasıyla ilgiliydi.

Libya: Refahtan Başarısız Devlete

NATO'nun 2011 müdahalesinden önce Libya, Afrika'nın en müreffeh ülkelerinden biriydi. Muammer Kaddafi yönetimi altında ülkede ücretsiz sağlık hizmeti, eğitim ve IMF'den bağımsız egemen bir bankacılık sistemi vardı. Ancak Kaddafi'nin pan-Afrika altına dayalı bir para birimi oluşturma çabaları Batı'nın mali kontrolünü tehdit ediyordu.

NATO, sivilleri koruma bayrağı altında rejim değişikliğine, halka açık infazlara ve iç savaşa yol açan hava saldırıları düzenledi. Bugün Libya, milisler, kaçakçılık ağları ve açık hava köle pazarlarıyla dolu, başarısız bir devlettir. Batı ne özgürlük ne de demokrasi getirdi; yalnızca kaos ve çöküş getirdi.

Suriye: İnsani Retoriğe Sarılmış Bir Vekalet Savaşı

Suriye'de Batı, ülkeyi harap eden bir iç savaşta "ılımlı isyancıları" destekledi. Milyarlarca dolar muhalif grupların silahlandırılmasına akıtıldı; bunların çoğunun daha sonra aşırılıkçı örgütlerle bağlantıları olduğu ortaya çıktı. Şehirler yerle bir edilirken, hastaneler bombalanırken ve aileler dağılırken bunun bedelini siviller ödedi.

İnsan hakları söylemi, Esad hükümetini gayri meşru hale getirmek için silah haline getirildi, ancak yabancı güçlerin çatışmayı uzatmadaki rolüne nadiren değinildi. Amaç Suriyelileri korumak değil, bölgedeki İran ve Rusya nüfuzunu zayıflatmaktır.

Ukrayna: Direniş Yüceltildi—Çünkü Batıya Hizmet Ediyor

Rusya 2022'de Ukrayna'yı işgal ettiğinde Batı'nın tepkisi hızlı ve birleşik oldu. Yaptırımlar uygulandı, askeri yardım aktı ve Ukrayna direnişi küresel medyada yıldızlaştırıldı. Mülteciler Avrupa tarafından memnuniyetle karşılandı, askerlere övgü dolu methiyeler yazıldı ve her batılı ölen ukrainalı için yas tuttu.

Bu destek geçerli olsada Batı empatisinin ırksal ve jeopolitik önyargılarını ortaya çıkardı. Filistinlilerin, Afganların veya Yemenlilerin aksine Ukraynalılar Avrupalıların “bizim gibiler” dedikleri beyaz ırktandı, Avrupalıydı ve jeopolitik açıdan faydalıydı. Irkçılığın kökeni evrensel ahlaki prensiplere göre değil kimlik ve ilgiye göre şekilleniyordu.

Çifte standart göz kamaştırıyordu. Kiev'deki bombalar gözyaşlarına, lakin Gazze'deki bombalar omuz silkmelere neden oldu. Ukraynalı savaşçılar kahraman, Filistinli savaşçılar teröristti. Batılı insan hakları çerçevesi siyasi çıkarlara uyacak şekilde eğilip büküldü.

Sonuç: Seçici Empatinin Ahlaki İflası

Irak, Libya, Suriye ve Ukrayna'ya ilişkin vaka çalışmaları rahatsız edici bir modeli ortaya koyuyor: Batı'nın “insan haklarına” başvurusu nadiren tutarlı, nadiren tarafsız ve neredeyse her zaman kendi kendine hizmet ediyor. Demokrasi, jeopolitik çıkarlarla uyumlu olduğu yerde desteklenir. İnsan hakları müttefikler için savunulur, ancak uygunsuz olduğunda göz ardı edilir veya aktif olarak ihlal edilir. Batılı devletlerin aynı eylemleri meşruluk kisvesine bürünürken, Müslüman, Afrikalı ve Yerli halkların çektiği acılar çoğunlukla göz ardı ediliyor veya rasyonelleştiriliyor.

Bu ikiyüzlülük tesadüfi değil, yapısalıdır. Ahlakın güce göre ikinci planda olduğu ve şefkat dilinin tahakkümü meşrulaştırmak için silah haline getirildiği küresel bir sisteme yerleştirilmiştir. Batı kendisini özgürlük ve adaletin savunucusu olarak gösterirken, geçmişte çifte standartların, ırkçı şiddetin ve kültürel emperyalizmin öyküsünü anlatıyor.

Geriye küresel bir güven krizi kalıyor. Batılı kurumlar ahlaki otoritelerini kaybettikçe, dünyanın dört bir yanındaki ezilen halklar bu yanılsamanın arkasını görmeye başlıyor. Anlatılarını, direnişlerini ve adaleti kendi şartlarına göre tanımlama haklarını geri talep ediyorlar; yüzyıllardır kendilerine zulmedenlerin bakış açısıyla değil.

Bir sonraki bölümde dikkatimizi bu yanılsamanın sürdürülmesinde medyanın rolüne çevireceğiz. Çünkü her savaşın, her müdahalenin ve her onaylanmış zulmün arkasında, bilgilendirmek için değil, manipüle etmek için özenle hazırlanmış,

dikkatle yönetilen bir anlatı yatar. Gerçek, imparatorluğun elinde sadece başka bir kayıp haline geldi.